

Regatul inocenților

- cartea întâi -

THEO ANGHEL

2019

Ralucăi Alina Iorga, cu drag!

Dacă n-ai fi fost atât de încăpățânată, dacă nu mi-ai fi șoptit de exasperant de multe ori „să scriu o carte cu elfi”, Regatul inocenților n-ar fi existat.

capitolul 1

Familia mea nu se deosebea prea mult de celelalte din Arnor. O duceam binișor, chiar dacă în jurul mesei se adunau de trei ori pe zi nici mai mult, nici mai puțin de paisprezece persoane: mama, tata și doisprezece copii.

Am spus că familia mea nu se deosebea prea mult de celelalte... Hm! Așa îmi plăcea mie să cred, deși vecinii noștri îi porecliseră pe părinții mei Iepurele și Iepuroaica, din motive evidente. Khalu, fratele meu mai mare, care acum era departe de noi, în serviciul regelui Samarth, la distanță de cinci state, ne spusese odată că, din câte își amintea el, nu trecuse anul fără ca mama să mai nască încă un copil.

Ai mei se iubeau din cale-afară, și nu spun asta doar pentru că aveau o casă plină de copii, ci pentru că între ei era o comuniune ce m-a făcut să-mi doresc ca atunci când aveam să mă căsătoresc să am același tip de relație cu sortitul meu.

Pe vremuri, părinții lor – bunicii mei – se vizitau des și, cu timpul, între cei doi tineri s-a înfiripat o iubire tandră, ce nu și-a pierdut din căldură nici după douăzeci și șase de ani de căsnicie. Umblă vorba că primul lor copil, Khalu, fratele

meu cel mai mare, s-ar fi născut la mai puțin de nouă luni după nuntă, lucru nemaiauzit prin părțile locului, dar, cum ai mei erau deja o familie, n-au mai fost luați la întrebări. Toată lumea a închis ochii, binecuvântându-i și dorindu-le o viață plină. Bineînțeles că acum, cunoscându-i, nu mă miră deloc că nu și-au putut ține hainele pe ei până după căsătorie. Când eram mică, mi se părea dezgustător să-l văd pe tata cuprinzând talia mamei cu brațul său puternic și sărutând-o afectuos în spatele urechii. Dar am crescut și mi-a venit mintea la cap. Acum mi se par drăguți.

Lui Khalu i-au urmat încă șapte băieți, Chandan, Kalian, Kiran, Bimal, Chaka, gemenii Aghor și, cel care poartă cu mândrie numele tatălui nostru, Ishaan, apoi, ca un făcut, Torilii s-au pricopsit cu patru fete, Gita, Yanti, eu – Nayan și mezina Satya.

Tata, boier Ishaan Toril, cum era cunoscut în oraș, avea un statut neobișnuit printre cele deja stabilite de rânduiala regatului. Prin naștere, era nobil, clasa conducătoare în Arnor, supus doar regelui Erfenorului, însă, cu timpul, familia i se mărise și efortul de a hrăni atâtea guri îl adusese periculos de aproape de pragul sărăciei. Cum banul făcea legea prin ținuturile noastre, casa Ishaan a fost îndepărtată din cercul celor care țineau frâiele Arnorului. Asta nu l-a deranjat câtuși de puțin pe tata, ci, dimpotrivă, i-a oferit mai mult timp pe care să-l petreacă îngrijindu-se de nevoile familiei. Culmea, despre faptul că am fi fost săraci auzeam întotdeauna de la alții, fiindcă noi nu ne consideram astfel. Eram mulțumiți în universul nostru, alături de puținii slujitori pe care tata și-i mai putea permite și cei câțiva prieteni de nădejde ai familiei, des

invitați la mesele copioase gătite de Yamal, cea mai pricepută bucătăreasă din cinci state. Între zidurile castelului moștenit de tata de la bunicii Toril răsunau cât era ziua de lungă, și uneori târziu în noapte, vocile sufletelor ce-și găsiseră aici un cămin.

Mama, Brinda Tanay, devenită Brinda Toril după căsătorie, unica fiică a boierului Tanay, sfetnicul fostului rege, tatăl actualului conducător al Erfenorului, dirija treburile casnice cu mână de fier, în timp ce tata, mai aplecat spre negustorie decât spre arta războiului, așa cum erau majoritatea nobililor, se asigura că niciunuia dintre noi nu-i lipsea nimic. Aveam haine colorate și strălucitoare, așa cum ne cerea statutul, călăream armăsari focoși și, când mergeam în vizită, trăsura noastră somptuoasă era urmată de patru servitori purtând pe haine emblema casei Toril, trei căpățâni înfiorătoare de bestii cu ochi roșii, fiecare privind în altă direcție, sugerând că Torilii sunt mereu păziți la Sud, Est și Vest, pe când Nordul se afla în grija a două săbii încrucișate; dindărătul întregului desen apărea o coadă ca de dragon care îmbrățișa totul. Aceiași servitori ce-și dădeau sufletul alergând în urma trăsurii deveneau dintr-odată, după ce ne întorceam pe domeniul Toril, bucătari, fierari, croitori, secerători, cameriste și orice mai era nevoie.

Uram din răspuțeri conveniențele în spatele cărora se ascundeau toți în oraș, temându-se parcă să se arate așa cum erau. De îndată ce porțile mari ale castelului se închideau în urma mea, separându-mă de superficialitatea societății, aruncam cât colo rochiile din țesături grele, îmi descâlceam cofurile complicate pe care mama mi le făcea cu multă migală, îl încălecam pe Abas, armăsarul cu piele ca de jăratec, dăruit mie de bunicul Tanay, și îl dezlegam pe Oscior, lupul cu care

ne-am pomenit într-o zi în bucătărie rozând cu vioiciune la un os de vită pe care Yamal voia să-l folosească la supă, și goneam pe câmpurile sălbăticate ale domeniului, sanctuarul meu la fel de neîmblânzit ca mine.

Mama îmi striga exasperată să mă întorc, promițându-mi o bătaie bună dacă îndrăzneam să n-o ascult. Nu mă lovise niciodată, și știam că n-o s-o facă indiferent cât de mult o exasperam cu impetuozitatea celor șaptesprezece ani pe care îi împlinisem cu câteva luni în urmă. Îmi repeta de mai multe ori pe zi, sperând cumva ca ideile ei să se agațe de conștiința mea, că era vremea să mă maturizez, că în curând aveam să devin femeie, și că se cuvenea să mă prezint onorabil înaintea primului pețitor pe care tata urma să-l primească pentru mine.

Gândul că vreun tânăr nobil al orașului ar fi fost atât de nătâng încât să mă dorească pe mine de soție mă amuza. Serios! Dacă aș fi fost băiat, nu mi-aș fi dorit să am de-a face cu cineva ca mine. Surorile mele mai mari, Gita și Yanti, reușiseră să fenteze cu dibăcie tentativele lui Adain, sfetnicul tatei, de a le căpătui și de a le vedea duse la casele lor. Nu le puteam blama. Pretendenții ce-și așternuseră sufletele și averile la picioarele lor erau cu toții niște mucoși cu pretenții de bărbați.

Îmi amintesc o scenă teribilă, petrecută cu câteva luni în urmă. Aro, fiul nobilului Nadas, se prezentase la noi chiar în ziua când Yanti a împlinit optsprezece ani. Până să deschidă gura, crezuserăm cu toții că avea șanse s-o dea pe spate pe cea mai mofturoasă dintre Torili, dar, de îndată ce a făcut-o și i-am perceput tonul superior, care insinua că familia sărmană a unui nobil scăpat ar fi trebuit să se simtă onorată de perspectiva unei înrudiri cu el, s-a pornit haosul.

Yanti are o limbă ascuțită și un spirit antrenat asiduu în biblioteca familiei, astfel că i-a servit tânărului o serie de replici care l-au determinat să se rotească pe călcâie și să părească domeniul roșu ca o pătlăgică. Orice dubii am fi avut că sora mea făcuse o greșală respingându-l atât de categoric a dispărut când tânărul s-a plâns tatălui său, iar acesta, lezat, a trimis vorbă regelui, solicitându-i permisiunea de a-i cere satisfacție tatei. Asta însemna duel, iar părintele meu era genul care nu reușea să împungă o țintă din paie, complet imobilă, nici dacă era la jumătate de metru distanță de nasul lui.

Habar nu am cum de lupta n-a mai avut loc, dar se poate să fi avut legătură cu faptul că mama a plecat într-o dimineață pe ascuns, ieșind pe poarta servitorilor, și s-a întors după prânz, tulburată, cu fruntea palidă și cu părul atârându-i în şuvițe dezordonate pe lângă obraji. Câteva zile n-a avut chef de vorbă, dar apoi, observând privirile noastre suspicioase agățate de chipul ei frumos, a redevenit sufletul casei.

Totuși, în ciuda faptului că uitarea presărase împăcare în sufletele tuturor, între familia noastră și a tânărului Aro Nadas s-a creat pe nesimțite o tensiune mută. De câte ori ne întâlneam prin oraș sau la vreo petrecere, ne priveau cu o ură suculentă, cu adevărat înfricoșătoare. La una dintre seratele date de unul dintre prietenii de nădejde ai tatei, am avut ocazia să simt pe propria piele veninul frustrării lui Aro.

Cu picioarele umflate în pantofii noștri noi, eu și Yanti ne-am retras pe terasă, cu gândul să ne descălțăm și să ne răcorim tălpile pe piatra rece. Imediat, o gașcă de patru tineri, printre care l-am recunoscut și pe Aro, ne-a înconjurat.

Am prins palma surorii mele mai mari și am strâns-o cu forță. Apucaserăm deja să ne descălțăm și, pentru că era împotriva etichetei să faci așa ceva în public, am tras încălțările cu degetele picioarelor sub poalele lungi ale rochiilor, apoi ne-am poziționat deasupra lor ca niște cloști care își protejau ouăle.

— Ah! Ia te uită! Fetele Iepuroaicei! exclamă Aro cu un licăr dușmănos în ochii verzi.

Mi se ridica părul de pe ceafă când auzeam pe cineva vorbind astfel despre mama, dar de data aia, simțind primejdia în aer, mi-am mușcat obrazii și mi-am înghițit cuvintele. Am privit-o scurt pe Yanti, avertizând-o să-și păstreze săgețile de pe limbă pentru ea măcar de data asta.

— Sunteți sigure că toți copiii Toril sunt ai boierului Ishaan? continuă Aro, rânjind.

Se apropie de noi și ne privi de aproape.

— Yanti seamănă cu boierul, dar tu, Nayan, nu. Culoarea asta de păr, ochii ăștia cu luciri ca de aur... Ce zici, Nazul, se întoarce Aro spre unul dintre însoțitorii săi, parcă seamănă cu taică-tu. I-o fi tras-o Iepuroaicei?

Hohotele de râs ale celorlalți m-au activat, în ciuda efortului de a-mi ține firea.

— Tâmpitul! am explodat. Chandan are ochii și părul ca al meu, și amândoi semănăm cu bunicul Toril.

— Nayan, mă smuci Yanti, de ce te obosești? Trebuie să-i explici ceva prostănacului de Nadas? Și când mă gândesc că lepădătura asta a îndrăznit să-mi ceară mâna!

Ochii băiatului aruncară fulgere înspre sora mea, după care, sub impulsul unui gând tainic, rânji sardonice. Se învărti

în cerc, plimbându-și privirile pe siluetele noastre sufocate în corsetele rochiilor. Se opri în dreptul lui Yanti, apropiindu-și chipul de al ei atât de mult, încât vârfurile nasurilor mai aveau puțin și li se atingeau.

— O să aveți al treisprezecelea frățior în curând și o să fie leit tata, mârâi, plin de satisfacție. Nu v-ați întrebat de ce familia mea și-a retras pretenția la duel? Pentru că mama voastră i s-a oferit tatălui meu. De ce ar fi vrut-o tata pe Iepuroaică? Pentru că mai demult, când era ea fecioară, a cerut-o de la sfetnicul Tanay, dar el nu i-a dat-o, preferându-l pe Toril în schimb. Dar acum și-a îndeplinit visul de a o călări. Și știi ce mi-a zis după asta: că n-a pierdut nimic, fiindcă mă-ta e largă cât o găleată uzată.

Am văzut roșu în fața ochilor când picături de salivă din botul turbat al lui Aro au aterizat pe buzele mele. Tocmai când mă pregăteam să mă înfig în gâtul găliganului, l-am văzut pe Chandan în ușa dublă a terasei, fixându-l pe Aro cu pumnii încleștați și cu o asemenea agresivitate în postură, încât mi s-a făcut frică de el chiar și mie, surioara lui preferată.

— Ce-ai spus, Aro Nadas?! mârâi Chandan.

Toate privirile s-au lipit de umerii largi ai fratelui meu. Al doilea născut al familiei Toril, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, de obicei blând și imperturbabil, acum ardea prins într-o furie clocotitoare, prevestitoare de rău.

Când Chandan se adresa cuiva pe care îl cunoștea cu numele întreg, era semn că respectivul avea să audă lucruri grele și avea să simtă forța palmelor sale. Numai eu știu cum îmi sfârâiau călcâiele pe holurile cetății când îl auzeam urlând în urma mea „Nayan Toriiii! Unde ești?”. Mama se amuza teribil și spunea

că, după un astfel de antrenament, aş fi fost în stare să-i întrec pe Abas şi pe Oscior într-o cursă până la limita domeniului şi înapoi.

Din spatele lui Chandan se ivi capul cârlionţat al Satyei, mezina Toril. Ochii ei mari alergară spre fiecare dintre cei prezenţi, încercând să-şi dea seama ce se petrecea. Când i-am văzut şi pe Aghor şi Ishaan venind spre terasă, am ştiut că situaţia avea să degenereze. De Aghor îmi era cel mai teamă, fiindcă limba lui era chiar mai ascuţită decât a lui Yanti şi mai era şi iute la mânie. Ishaan, care nu împărţea doar numele cu tata, ci şi firea blândă, putea deveni, dacă era provocat, un bătăuş feroce.

Raportul de forţe s-a schimbat brusc, iar Aro şi ai lui au sesizat dezavantajul net în care conjunctura i-a plasat pe neaşteptate. Se înroşise la faţă, încărcat cu toate răutăţile pe care ar fi vrut să le spună, dar pe care era nevoit să le înghită dacă voia să scape neşifonat dintre copiii Toril. Însoţitorii lui s-au volatilizat de lângă noi ca nişte umbre. Doar unul mai căpos i-a rămas alături, dar şi acela a tuit-o ca un căţel cu coada între picioare când Kalian, al treilea născut în casa Toril, a venit să vadă de ce ne adunaserăm ciorchine pe terasă.

Kalian a ridicat din sprâncene când l-a observat pe Aro între noi, înţelegând totul.

— Ce se petrece aici? a întrebat ca o formalitate.

— Păi, începu Chandan, împreunându-şi braţele la piept, Aro spunea ceva despre mama noastră şi tatăl lui. Ia repetă, puştiule, să audă şi fraţii mei.

Ochii tuturor s-au fixat pe chipul chinuit al lui Aro. Mărul lui Adam se mişca spasmodic de-a lungul gâtului său, şi

țin minte că pentru câteva secunde n-am putut privi în altă parte decât la ridicătura ce părea captivă sub pielea tânărului și căuta o cale să scape. Speram să nu-i treacă și lui Aghor aceleași lucruri prin cap, căci sunt sigură că i s-ar fi făcut milă de bietul măr și l-ar fi eliberat, creștând pielea asudată a gâtului lui Aro. Când fratele meu și-a dus mâna spre pumnalul ascuns sub haine, am strigat:

— A zis că mama s-a culcat cu taică-su!

Mi-am dus palma spre gură, presându-mi buzele, în ciudată că fusesem în stare să repet calomnia lui Nadas. Satya, Kalian, Aghor și Ishaan au rămas stană de piatră. Ochii măriți și maxilarele căzute erau dovada că ceea ce auziseră îi lovise în locul acela din creier responsabil cu inteligența, căci așa au părut pentru o vreme, prostiți de-a dreptul. Aghor a fost primul care s-a adunat. A privit spre Chandan, cerându-i parcă să confirme că spusele mele erau adevărate.

Eram al naibii de curioasă să văd ce avea să spună Aro, fiindcă, de când frații mei apăruseră pe terasă, chipul îi fusese scăldat în toate nuanțele de vinețiu, roșu și verde și avea aerul că, dacă l-ar fi întrebat cineva cum îl cheamă, n-ar fi avut habar.

— Uite, începu nărodul, a fost o prostie să spun asta.

— Uau! șuieră Yanti ca o pisică furioasă. Primul semn de inteligență la unul din neamul Nadas!

Poate că nu era corect ca Yanti să amestece toți Nadașii în acest conflict, dar nici Aro nu fusese mai breaz. Dacă în mintea lui necoaptă își imagina că avea ceva de împărțit cu sora mea, să se arate lipsit de respect la adresa mamei era intolerabil. Deși, trebuie să mărturisesc, de când cretinul ăla spusese că tatăl lui o avusese pe mama, nu mă gândeam decât la dimineața când

o văzusem furișându-se în oraș pe poarta servitorilor. Îmi era rușine de reflecțiile mele smintite, dar nu le puteam înlătura dinaintea ochilor minții cu niciun chip.

Dacă tata n-ar fi apărut între noi pe nepusă masă, speriindu-ne de parcă am fi văzut vreun demon ieșind din pământ, s-ar fi lăsat cu pumni cu siguranță. Faptul că Aro părea să dea înapoi nu calma nicidecum furia stârnită în frații mei de o presupunere atât de abjectă în legătură cu onoarea mamei.

Ne-am ținut gurile ferecate în prezența tatei și ne-am împrăștiat ca furnicile. Inimile ne-au rămas grele însă, și niciunul dintre cei implicați n-a scos un sunet pe drumul spre domeniul Toril. Kiran, Bimal, Chaka și Gita – cea mai mare dintre fete –, au ciripit tot drumul, făcând ca mușenia noastră să treacă neobservată.

Gita, în special, proaspăt trecută de vârsta de nouăsprezece ani, se arăta încântată de atenția unuia dintre fiii mai mari ai nobilului Ofserin. M-am chinuit să-l depistez pe acela despre care pomenea Gita printre progeniturile boierului, fiindcă avea vreo șase. Strâmbând din nas la gusturile îndoielnice ale surorii mele în materie de bărbați, am compus din minte imaginea lui Edhil. Tânărul nu era urâțel, dar arăta a șoarece de bibliotecă, mereu mijind pleoapele ca un om cu vederea slabă.

— Edhil s-ar potrivi cu Yanti, râse Kiran din colțul lui, înghesuit între Satya și Bimal. S-ar giugiuli printre tomuri prăfuite și ar avea copii la fel de plictisitori ca ei. Au! exclamă când palma lui Yanti îi pliciuu sonor ceafa.

— E adevărat că îmi place să citesc, dar n-aș putea să suport ca soțul meu să zacă printre cărți, alături de mine, explică ea gestul privirilor muștrătoare ale mamei.

— Dacă vrei un zevzec bătaș, de ce l-ai refuzat pe Aro? nu se lăasă Kiran, care n-a mai primit o nouă palmă de la Yanti doar pentru că privirile vigilențe ale părinților noștri se agățaseră de ei doi.

— Dar tu, Kiran? Ai douăzeci și trei de ani, nu ai cerut nicio fiică de nobil din orașul nostru. Nu crezi că e vremea să te însori? îl tachină Yanti pe Kiran, cu toate că fratele nostru nu făcuse niciun secret din faptul că și-ar fi dorit să devină preot în templul cel mare al Erfenorului.

Gita, nemulțumită că discuția alunecase în altă direcție decât cea dorită de ea, interveni iritată.

— Yanti, ești mereu atât de răutăcioasă! Și nu te potolești, cu toate că limba ta veninoasă ne bagă pe toți în necazuri.

Cele două surori ale mele, fiind apropiate ca vârstă, mai mari decât mine și Satya, se comportau adesea de parcă ar mai fi fost două mucoase cu degetele încheștate în poalele doicii Nimak. Nici acum nu s-au dezmințit, înțepându-se și reproșându-și neînțelegeri din copilărie, scuipându-se ca mâțele negre ale bucătăresei Yamal.

Tata n-a făcut decât să rostească numele amândurora apăsate, și liniștea s-a așternut în spațiul aglomerat al trăsorii noastre. Auzeam pașii celor patru servitori ce alergau în spate, copitele cailor frământând pământul uscat al drumului și, din când în când, vocea domoală a lui Siru – grăjdarul devenit vizitiu din necesitate –, îndemnând animalele.

— Dacă Edhil va veni să ceară mâna Gitei, iar ea va accepta, voi ceilalți îl veți trata pe cumnatul vostru cu respectul cuvenit, spuse mama într-un târziu.

Nu ne ruga frumos, ci ne anunța că lucrurile se vor petrece întocmai cum spunea ea. Nimeni n-a crâcnit, iar asta i-a adus mamei un zâmbet discret pe buze.

O priveam pe furiș, minunându-mă de frumusețea atât de vie după ce născuse și crescuse doisprezece copii, unul mai zvăpăiat ca altul. Avea patruzeci și patru de ani, dar nimeni nu i-ar fi dat mai mult de treizeci și cinci. Părea sora noastră mai mare, nicidecum o femeie care își petrecuse mai mult de opt ani din viață cu burta la gură. Părul ei brun strălucea în coada groasă ce-i aluneca pe umărul stâng, ochii negri ca tăciunile, moșteniți de toți copiii ei în afară de mine și Chandan, pielea albă și talia subțire o făceau pe Brinda Toril una dintre cele mai frumoase femei ale Arnorului. Alături de ea, tata, mândru de familia lui frumoasă, părea un sfinx, gardian al bunăstării fiecăruia dintre Torili. Cei care nu îi cunoșteau firea blândă, se lăsau intimidați de masivitatea trupului și de privirea sa încruntată, crezându-l brutal și morocănos. Dacă mi-ar fi cerut cineva să găsesc un singur cuvânt care să-l descrie pe tata, acesta ar fi fost miere. Până și ochii îi erau ca mierea, căprui auriu, cum văzusem eu odată la un pui de căprioară rătăcit pe domeniul nostru din Pădurea de Smarald ce străjuia moșia Toril și separa ținuturile noastre de ale țărâmului Esrendell.

Seara aceea s-a terminat cu familia noastră servind o cină ușoară, care să completeze ce apucaserăm să ciugulim la petrecere, apoi cu fiecare mergând în camera lui pentru odihnă.

Multă vreme după aceea, frații implicați în incidentul cu Aro se mai adunau pe la colțuri, ferindu-se de privirile părinților, clocind răzbunări crunte, dar, așa cum se întâmplă mai mereu, trecerea timpului a tocit ascuțișul acelor gânduri

ucigașe și, înlesnită și de faptul că fiul boierului Nadas nu ne-a mai ieșit în cale de atunci, o binecuvântată uitare s-a așternut peste uneltirile noastre criminale.

Urletul Satyei ne-a trezit într-o dimineață înainte de cântatul cocoșilor. Buimaci, luați ca din oală, adormiți și nesiguri pe picioare, am gonit cu mic cu mare în camera ei. Sora mea stătea agățată de unul dintre pilonii din lemn de esență tare ai baldachinului, cu picioarele dezvelite de sub cămașa de noapte, privind înnebunită spre perne. Aghor a fost primul care a descoperit ce o înspăimântase pe mezina Toril: un păianjen minuscul ce își târâia picioarele lungi și subțiri peste cutele cearșafului.

— La naiba! făcu îmbufnat. E doar un păianjen!

Ceialți pufniră, dezamăgiți parcă să descopere o insectă inofensivă, când urletul Satyei i-ar fi îndreptățit să spere măcar la un mistreț scăpat pe domeniul nostru din Pădurea de Smarald. N-ar fi fost neobișnuit să se întâmple asta, căci multe dintre cinele noastre veniseră până în pragul bucătăriei pe patru picioare, de bună voie și nesilite de nimeni, și fuseseră scutite de efortul de face cale întoarsă de satârul ascuțit al lui Yamal.

Dezamăgită era și Satya să constate că nu-i împărtășeam groaza. Când ne-a văzut retrăgându-ne unul câte unul, căscând și frecându-ne la ochi, ne-a strigat să omorâm păianjenul.

— Nu! Nu! i s-a răspuns pe diferite tonuri. Omoară-ți-l singură.

— Atunci, nu mă dau jos de aici! se îmbufnă. Și cum adică, omoară-ți-l? Ce? E al meu?

— În cazul ăsta, ține-te bine, a spus tata, făcându-ne semn să ieșim și să nu-i mai cântăm în strună.

Am chicotit și ne-am dat coate imediat ce am închis ușa dormitorului Satyei. Măcar de atâta răz bunare să fi avut parte după ce fuseserăm treziți cu noaptea în cap.

— Poate că ar trebui să..., strecură mama cu o inflexiune moale în voce.

Evident, ea nu vedea nimic amuzant în a o lăsa pe sora noastră să-și înfrunte temerile de una singură.

— Nu, o prinse tata de după umeri, conducând-o spre dormitorul matrimonial. Altfel, o să aștepte să-i omorâm păienjenii până la adânci bătrâneți.

Capul mamei s-a întors spre noi din mers, peste umărul tatei, rugându-ne mut s-o ajutăm pe Satya. Ne-am uitat unii la alții, analizând dacă era bine să ascultăm de sensibilitatea unuia dintre părinți sau de tăria ordinului nerostit al celuilalt. Alegerea a fost simplă, căci senzația neplăcută a palmei grele a tatei ștergându-ne cefele a câștigat categoric.

Nu știu dacă ceilalți au mai dormit după ce ne-am întors în camere, dar eu n-am mai putut. M-am învățit în pat, așteptând ca lumina să umple deschiderea largă a ferestrei și, de îndată ce vocile servitorilor s-au auzit în curte, în răceala dimineții, am țâșnit dintre cearșafuri, m-am îmbrăcat și am ieșit. Tentația de a strecura capul pe ușa Satyei și de a vedea dacă mai era agățată de baldachin a fost anulată de posibilitatea ca ea să fie încă. Și-ar fi aruncat ochii ăia ca murele spre mine și m-ar fi convins s-o ajut. Când eram doar noi două, nu-i puteam refuza nimic,

dar, când frații noștri îmi țineau spatele, îmi permiteam să-mi amestec vinovăția cu a lor și să-i diluez un pic din tărie.

Salonul în care familia lua masa fusese pe vremuri, când strămoșii Toril organizau petreceri, încăperea unde se țineau balurile. De când mă știam eu pe lume, ai mei nu organizaseră vreunul, și nici frații mai mari nu-și aminteau să fi prins un astfel de eveniment. Tata dădea când și când mese la care îi invita pe cei apropiați cu familiile, dar totul avea un aer intim, pe când marile petreceri la care continuam să fim invitați orbeau prin opulență și fast.

Masa cu margini sculptate, împreună cu cele douăzeci și patru de scaune, fusese trasă mai aproape de șemineu și ușa care dădea spre bucătărie, pentru ca Yamal să nu-și obosească oasele bătrâne plimbându-se pe distanțe mari cu tăvile cu mâncare, astfel că spațiul liber era impresionant. În două adâncituri în zid, păzeau liniștea mesenilor două costumații complete ale cavalerilor din vechime, cu cască, pieptar, apărătoare de coate și genunchi, toate din metal. Din tavan, la distanțe egale, coborau și urcau, în funcție de necesități, mai multe lampadare rotunde pe care ardeau mici torțe. Podeaua din lemn de nuc încă lucea ca nouă prin strădania Enyei, menajera noastră, iar pereții, reliefând sidefiu romburi lunguiete, etalau cu mândrie tapiserii gigant și portrete ale unor strămoși cărora li se uitase până și numele. Tata îmi spusese mai demult că erau întemeietorii domeniului, și că niciunul dintre proprietarii pe care cetatea i-a avut de-a lungul timpului nu le înlocuise portretele cu altele la modă în semn de profund respect. Când eram mai mică, pentru a putea privi chipurile severe fără să mă apuce teama, le-am dat ilustrelor mele rude nume caraghioase

în secret, iar ei îmi deveniseră complici, făcându-mi uneori cu ochiul și zâmbind discret doar pentru mine.

M-am strecurat în bucătărie și, până au coborât ai mei, am gustat din tot ce pregătise Yamal pentru micul dejun, mâncând direct din oalele de pe soba de gătit. Bucătăreasa mi-a dat peste mână de vreo câteva ori și a strigat că mă va pâri mamei, apoi, văzând că nu mă opream din amușinat bucatele, m-a lăsat în plata Domnului.

— Și..., sfârși ea monologul supărat, mai pune-ți și tu haine de fată! O să te măriți când mi-oi vedea eu ceafa dacă porți zdrențele astea țărănești. Nu te deosebești cu nimic de noi, servitorii.

Una dintre mâțele ei negre se oprise lângă vârful pantofului meu, urmărind cu ochi lacrimoși, măriți de poftă, cum duceam la gură lingura cu smântână. Am dat roată cu privirea după Yamal, fiindcă știam că o enervează ca pisicile ei să fie hrănite și cu altceva în afară de resturile de la masă, foarte generoase de altfel.

„Se învață prost!”, bombănea ea.

Am umplut lingura cu vârful și am deșertat conținutul sub masă, postându-mă în dreptul ei pentru ca bucătăreasa să nu observe. Crima mea ar fi rămas nedescoperită dacă cealaltă pisică nu ar fi fost atrasă de miros și n-ar fi năvălit peste surata ei. Un cor de mârâituri și scuipături pisicești au explodat de sub masă, atrăgând atenția lui Yamal, care s-a apropiat și s-a aplecat să vadă ce stârnise felinele.

Când și-a îndreptat spatele, roșie la față de furie, eu goneam deja pe ușa spre salon.